

บทที่ 4

ภาพรวมอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ

4.1 สถานการณ์ทั่วไป

อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับไทยมีส่วนในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคอุตสาหกรรมประมาณร้อยละ 6-8 ของการผลิตในภาคอุตสาหกรรมทั้งหมด โดยมีอัตราการเติบโตของมูลค่าเพิ่มโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 20-40 ต่อปี ในช่วงปี 2531-2534 ซึ่งเป็นระยะที่อุตสาหกรรมเติบโตอย่างรวดเร็ว แต่มีการชะลอตัวอย่างต่อเนื่องและมีอัตราการเจริญเติบโตที่ติดลบในช่วงปี 2540 และ 2541 ซึ่งเป็นช่วงเวลาของวิกฤตทางเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมนี้ได้เริ่มปรับตัวเข้าสู่ภาวะเติบโตเช่นเดิมตั้งแต่ปี 2542 เป็นต้นมา อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับมีสถิติว่ามีการจ้างงานกว่า 1.2 ล้านคน ทั้งนี้เป็นแรงงานในการเจียรไนอัญมณีประมาณร้อยละ 80 และอีกร้อยละ 20 ของแรงงานเป็นแรงงานทำและดัดแปลงเครื่องประดับ แรงงานที่อยู่ในอุตสาหกรรมนี้มีทุกระดับตั้งแต่แรงงานที่มีทักษะน้อย ซึ่งปกติอยู่ในอุตสาหกรรมต้นน้ำ เช่น การทำเหมืองพลอย จนถึงแรงงานที่ต้องใช้ทักษะปานกลางจนถึงสูง ในกระบวนการตั้งน้ำและกระบวนการเจียรไนพลอย การออกแบบเครื่องประดับ การขึ้นรูปตัวเรือน การฝังชุบและขัดตัวเรือน

นอกจากนี้โครงสร้างของอุตสาหกรรมนี้เป็นธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางจำนวนมาก อาทิเช่น การเจียรไนพลอยจะเป็นอุตสาหกรรมในระดับครัวเรือน ในต่างจังหวัดบางส่วนทำเป็นอาชีพเสริมจากการทำนา จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการไทยที่มีการจ้างงานเหล่านี้ พบว่าจะทำเป็นอุตสาหกรรมครัวเรือนในระดับหมู่บ้าน มีการเจียรไนเป็นอาชีพเสริมของทั้งหมู่บ้าน โดยสามารถสังเกตได้จากแสงสว่างในเวลาากลางคืนในบ้านชนบท พร้อมทั้งเสียงของเครื่องจักรที่ใช้ในการเจียรไน จึงสามารถกล่าวได้ว่าอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดการจ้างงานและการพัฒนาของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกัน ตั้งแต่การทำเหมือง การเจียรไน การออกแบบ การทำและประกอบตัวเรือน การผลิตเครื่องมือเครื่องจักรในการเจียรไนพลอย และการทำวัสดุหีบห่อ เป็นต้น ทำให้เกิดการจ้างงานสูงถึง 57,000 คน มีโรงงานที่จดทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม จำนวนกว่า 726 โรง อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับจึงนับว่าเป็นอุตสาหกรรมหลักประเภทหนึ่งที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

4.2 การผลิต

การผลิตอัญมณีและเครื่องประดับของไทยมีวัตถุประสงค์หลัก คือ เพื่อการส่งออกมากกว่าที่จะขายให้กับผู้บริโภคชาวไทย ดังนั้นมูลค่าของการส่งออกสามารถสะท้อนให้เห็นถึงโครงสร้างการผลิตของอุตสาหกรรมได้อย่างชัดเจน

4.2.1 อุตสาหกรรมการเจียรไนเพชร

ประเทศไทยนั้นไม่มีแหล่งเพชรธรรมชาติเป็นของตัวเอง จึงมีการนำเข้าเพชรจากต่างประเทศมาเจียรไน จากแหล่งเจียรไนที่มีชื่อเสียงทั่วโลก เช่น เบลเยียม อิสราเอล เป็นต้น โดยประเทศเหล่านั้นมีการจ้างแรงงานไทยเพื่อเจียรไน เพราะเป็นแรงงานที่มีฝีมือและมีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำ โดยชาติเหล่านั้นเข้ามาร่วมทุนและมีส่วนร่วมในการฝึกอบรมฝีมือแรงงานของไทยให้พัฒนาสูงขึ้น ปัจจุบันหนึ่งที่ไทยเป็นศูนย์กลางการเจียรไนเพชรที่สำคัญของโลก เพราะในอดีตไทยมีทรัพยากรพลอยสีจำนวนมาก ทำให้มีการพัฒนาและสร้างสมประกอบการณ์การเจียรไนมายาวนาน หากพิจารณาโดยเปรียบเทียบฝีมือการเจียรไนของแรงงานไทยแล้ว แรงงานไทยได้รับการยอมรับให้เจียรไนเพชรขนาดเล็ก ซึ่งมีขนาดประมาณไม่เกิน 1 กะรัต ซึ่งมีคู่แข่งหลัก คือ ประเทศอินเดีย

4.2.2 อุตสาหกรรมการเจียรไนพลอย

อุตสาหกรรมการเจียรไนพลอยในไทยเกิดขึ้นมานานแล้ว ทั้งนี้เพราะไทยในอดีตเป็นแหล่งทรัพยากรรัตนชาติที่สำคัญ อุตสาหกรรมพลอยนั้นครอบคลุมตั้งแต่การทำเหมืองหรือการทำบ่อพลอย ซึ่งใช้แรงงานที่ไม่ต้องมีทักษะจนถึงการปรับปรุงคุณภาพพลอย ซึ่งเป็นจุดเด่นที่สำคัญของไทยในด้านการหุงหรือการเผาพลอยที่เป็นภูมิปัญญาชาวบ้านที่ทำกันในครัวเรือน โดยการสร้างองค์ความรู้จากการลองผิดลองถูกจากการที่ไทยมีทรัพยากรจำนวนมากในอดีต การหุงหรือเผาพลอยทำให้สีของพลอยนั้นมีความงดงามมากขึ้นและทำให้มีคุณภาพและราคาสูงขึ้นไปด้วย จุดเด่นอีกประการหนึ่งคือ ความสามารถในการตั้งน้ำและการขึ้นรูปพลอย เพราะต้องอาศัยประสบการณ์ในการดูแลพลอยดิบว่ามีการตัดและตกแต่งอย่างไรจึงจะรักษาเนื้อพลอยได้มากที่สุด และมีความเงาเป็นประกายตามแกนแสงขอบหินตามธรรมชาติ การเจียรไนและการตัดเหลี่ยมพลอยของแรงงานไทยนั้นได้รับการยอมรับจากต่างชาติ เพราะประสบการณ์ที่ยาวนานในการเจียรไน พลอยที่ทำชื่อเสียงให้แก่ไทยเสมอมาคือ ทับทิมและไพฑูริ อุตสาหกรรมการค้าพลอยในปัจจุบันมีอุปสรรคทางด้านของแหล่งวัตถุดิบ เพราะวัตถุดิบในประเทศถูกใช้จนเกือบหมดลง เดิมทีนั้นไทยเป็นแหล่งวัตถุดิบที่สำคัญ โดยมีเหมืองพลอยในจังหวัดกาญจนบุรี ทราดและจันทบุรี แต่ปัจจุบันพลอยสีมีจำนวนลดลง และบางเหมืองมีปริมาณพลอยดิบไม่คุ้มต่อการลงทุน จากการสำรวจของกรม

ทรัพยากรธรรมชาติพบว่าไทยมีเหมืองพลอยดิบเหลือเพียง 8 แห่ง ด้วยเหตุที่ไทยต้องพึ่งพาวัตถุดิบจากต่างประเทศจะเห็นได้ว่าแนวโน้มการนำเข้าพลอยมีปริมาณมากขึ้นเรื่อย ๆ ในแต่ละปี แหล่งนำเข้าที่สำคัญนอกเหนือจากประเทศเพื่อนบ้านในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แล้วยังมีเอเชียใต้เช่น ศรีลังกา และแหล่งนำเข้าที่สำคัญคือ ประเทศในทวีปแอฟริกาเช่น มาดากัสการ์ เคนย่า แทนซาเนีย และไนจีเรีย วิธีการนำเข้าพลอยนั้นแยกแยะได้เป็น 2 กรณีคือ การที่คนไทยไปทำเหมืองหรือไปรับซื้อพลอยดิบในต่างประเทศเอง ซึ่งจะประสบปัญหาทางด้านภาษา วัฒนธรรม กฎระเบียบทางการค้าที่ไม่โปร่งใสจากประเทศที่ยังไม่มีการพัฒนาหรือประเทศกำลังพัฒนา และยังมีโอกาสเสียเปรียบผู้ค้าท้องถิ่นทำให้เกิดความไม่สุจริตทางการค้าเกิดขึ้น ในขณะเดียวกัน อีกทางหนึ่งของการได้พลอยดิบคือ การที่ชาวต่างประเทศนำพลอยดิบเข้ามาขายในประเทศไทยโดยเฉพาะในจังหวัดจันทบุรี ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผู้ค้าที่มีการลักลอบนำเข้า โดยไม่ผ่านพิธีการทางศุลกากร โดยเฉพาะผู้ค้าที่มาจากประเทศในทวีปแอฟริกา จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการไทยที่ติดต่อการค้าทั้งนำเข้าจากแอฟริกา และมีประสบการณ์กับการค้าชาวแอฟริกาพบว่า ราคาขายที่ผู้ค้าชาวแอฟริกาเข้ามาขายในประเทศไทยนั้นบ่อยครั้งถูกกว่าที่ไทยจะไปทำเหมืองหรือซื้อโดยตรงในแอฟริกา แม้ว่าจะไม่รวมต้นทุนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเช่น การเดินทางของไทย เหตุผลที่ผู้ค้าชาวแอฟริกาขายพลอยได้ในราคาถูกเพราะผู้ค้าเหล่านั้นต้องการเงินสดเพื่อไปซื้อผลิตภัณฑ์สิ่งทอเพื่อนำกลับไปขายที่ประเทศของตนเอง จึงยอมขายรัตนชาติในราคาถูกเพราะต้องการเงินสด การที่มีผู้ค้าเหล่านี้ทำให้ไทยมีวัตถุดิบมาป้อนตลาดอย่างต่อเนื่อง แต่พ่อค้าเหล่านี้อาจสร้างปัญหาบางประการ โดยเฉพาะปัญหาทางด้านสังคม เช่น การก่อการทะเลาะวิวาทดังที่ปรากฏในช่วงต้นปี 2545 เป็นต้น

4.2.3 อุตสาหกรรมเครื่องประดับ

อุตสาหกรรมนี้เป็นอุตสาหกรรมในระดับปลายน้ำที่นำเอาเพชรพลอยหรืออัญมณีสังเคราะห์มาประกอบกับตัวเรือนที่ทำจากโลหะมีค่าเช่น ทองคำ เงิน และ แพลตินัมเป็นวัตถุดิบที่ต้องนำเข้าทั้งสิ้น แม้ว่าวัตถุดิบโลหะมีค่าเหล่านั้นจะพบอยู่ในหลายจังหวัดของประเทศไทย แต่มีปริมาณไม่คุ้มกับกับการลงทุนทางด้านการทำเหมือง การนำเข้าทองคำจากต่างประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นโดยไทยมีการนำเข้าทองคำจากออสเตรเลีย สวิตเซอร์แลนด์ และเยอรมนี ในขณะเดียวกัน การนำเข้าทองคำจากแอฟริกาใต้ก็มีปริมาณสูงขึ้นมา ส่วนโลหะเงินนั้นมีการนำเข้าจากเกาหลีใต้ ออสเตรเลีย ฮองกง อินโดนีเซีย และสหราชอาณาจักร ส่วนแพลตินัมมีการนำเข้าจาก ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา เยอรมนี เป็นส่วนใหญ่ อุตสาหกรรมเครื่องประดับของไทยจะต้องมีอัญมณีเป็นที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องประดับทองฝังพลอยสี หรือเครื่องประดับเงินฝังพลอยสี เพราะพลอยจากไทยได้รับความนิยมทั่วโลก ช่วงประกอบตัวเรือนในประเทศไทยมีการประมาณกันว่ามีไม่ต่ำกว่า 300,000 คน โดยมีค่าจ้างเฉลี่ยเกิน 10,000 บาทต่อเดือน แม้ว่าไทยจะมีแรงงานประกอบตัวเรือน

แรงงานเจียรระไนพลอยและเพชรที่มีทักษะสูง และค่าจ้างแรงงานไม่สูงนัก แต่จุดอ่อนของการผลิตเครื่องประดับคือ เทคโนโลยีของการออกแบบ ทั้งนี้เพราะนักออกแบบเครื่องประดับในประเทศไทยยังมีไม่มากนัก บริษัทใหญ่ ๆ ที่ผลิตเพื่อการส่งออก จะมีชาวต่างชาติโดยเฉพาะชาวยุโรปมาเป็นผู้ออกแบบสินค้า ทั้งนี้เพราะนักออกแบบเหล่านั้นมีความเข้าใจในรสนิยมและวัฒนธรรมการแต่งการของผู้บริโภคในซีกโลกตะวันตก โอกาสหนึ่งของนักออกแบบไทยคือการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศที่เป็นที่ปรึกษาและออกแบบในบริษัทของผู้ประกอบการรายใหญ่ แทนที่จะผลิตโดยวิธีการลอกเลียนแบบจากต่างประเทศ ซึ่งเป็นวิธีการในปัจจุบันที่บริษัทส่วนใหญ่ใช้เพื่อให้สินค้าไทยขายได้ในต่างประเทศ ข้อสังเกตหนึ่งจากการจัดงานแสดงสินค้า Vicenza Oro ที่เมือง Vicenza ประเทศอิตาลีเมื่อต้นเดือนมิถุนายน 2545 องค์กรระดับโลกที่เกี่ยวข้องกับการค้าทองคำคือ World Gold Council ได้จัดให้มีการประกวดการออกแบบเครื่องประดับทองคำ และมีผู้ส่งเครื่องประดับเข้าแข่งขัน 5,200 ชิ้น และมีการคัดเลือกการให้รางวัลแก่ผู้ออกแบบยอดเยี่ยม 30 ชิ้น นักออกแบบที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่จะเป็นชาวยุโรป โดยมีชาติจากเอเชีย 5 ชาติ คือ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ อินเดีย จีน และอินโดนีเซีย โดยมีนักออกแบบชาวจีนได้รับรางวัลถึง 3 คน ปัจจุบันไทยเริ่มมีการพัฒนาการออกแบบอย่างมีรูปธรรมมากขึ้น โดยมีสถาบันทั้งรัฐและเอกชน รวมทั้งสถาบันการศึกษาที่สอนการออกแบบ และผู้ผลิตบางส่วนพยายามที่จะสร้างเครื่องหมายการค้าและรูปแบบของตนเองเพื่อให้มีบทบาทในตลาดโลก นอกจากนี้แรงงานแล้ว เครื่องจักรอุปกรณ์เป็นเครื่องมือสำคัญในการผลิต ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็นเครื่องจักรและอุปกรณ์ในการเจียรระไน และเครื่องจักรและอุปกรณ์ดังกล่าวส่วนใหญ่จะนำเข้าจากต่างประเทศ เช่น อิตาลี เยอรมนี สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และอังกฤษ เป็นต้น การผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ในประเทศไทยเองยังมีน้อย และส่วนใหญ่มาจากการลอกเลียนแบบจากเครื่องจักรและอุปกรณ์นำเข้า ทำให้ไทยค่อนข้างจะเสียเปรียบทางด้านเครื่องจักร ในขณะที่จีนมีการผลิตรวมถึงการลอกเลียนแบบเป็นจำนวนมาก ซึ่งลดต้นทุนการผลิตได้ สำหรับเครื่องจักรในการทอสร้อยทองหรือแพลตินัมที่ดีที่สุดจะเป็นเครื่องจักรที่ผลิตจากประเทศอิตาลี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่อธิบายว่าเครื่องประดับทองคำล้วนหรือโลหะมีค่าล้วนมาจากอิตาลีจึงเป็นที่รู้จักอันดับหนึ่งของโลก

4.3 การตลาด

4.3.1 การส่งออก

ภาพรวมในช่วง 10 เดือนแรกปี 2549 พบว่าอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับมีการส่งออก คิดเป็นมูลค่า 3,020.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวจากช่วงเดียวกันของปีก่อนคิดเป็นร้อยละ 15.58 ซึ่งมีมูลค่า 2,613.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยทองคำยังไม่ได้ขึ้นรูปมีการส่งออกคิดเป็นมูลค่า

428.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มีการขยายตัวมากที่สุดสูงถึงร้อยละ 233.36 อันดับสองคืออัญมณีสังเคราะห์ มีมูลค่าการส่งออก 34.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ 133.33 อันดับถัดมาได้แก่ เครื่องประดับอัญมณีเทียม โลหะมีค่าและของที่หุ้มด้วยโลหะมีค่าอื่นๆ และพลอย เป็นต้น

ตลาดส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ชองกง อิสราเอล ออสเตรเลีย และเบลเยียม โดยมีการขยายตัวของตลาดออสเตรเลียมากที่สุดถึงร้อยละ 454.59 ซึ่งสินค้าที่สำคัญในตลาดนี้คือ ทองคำยังไม่ได้ขึ้นรูป

ตารางที่ 4.2 การส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับ

หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ประเภท	2546	2547	2548	2548 (ม.ค.-ต.ค.)	2549 (ม.ค.-ต.ค.)	% การ เปลี่ยนแปลง
อัญมณีและเครื่องประดับ	2,514.9	2,645.6	3,232.7	2,613.5	3,020.6	15.58
1. อัญมณี	839.5	998.3	1,115.5	939.4	966.2	2.85
1.1 เพชร	638.5	763.2	862.8	723.6	727.6	0.55
1.2 พลอย	188.8	224.3	230.9	197.5	233.5	13.16
1.3 ไข่มุก	12.2	10.8	21.7	18.3	15.1	-17.49
2. เครื่องประดับแท้	1,105.4	1,275.3	1,691.0	1,383.7	1,399.9	1.17
2.1 ทำด้วยเงิน	386.9	461.4	505.7	415.9	459.8	10.56
2.2 ทำด้วยทอง	703.3	797.4	1,140.2	931.2	906.7	-2.63
2.3 ทำด้วยโลหะมีค่าอื่นๆ	15.2	16.4	45.1	36.6	33.4	-8.74
3. เครื่องประดับอัญมณีเทียม	87.5	119.3	119.7	98.7	130.8	32.52
4. อัญมณีสังเคราะห์	12.0	18.1	17.2	14.7	34.3	133.33
5. ทองคำยังไม่ได้ขึ้นรูป	402.3	145.2	224.8	128.6	428.7	233.36
6. โลหะมีค่าและของที่หุ้มด้วยโลหะมีค่าอื่นๆ	68.2	89.4	64.5	48.4	60.7	25.41

ที่มา : กระทรวงพาณิชย์ (2550)

4.3.2 การนำเข้า

ภาพรวมในช่วง 10 เดือนแรกของปี 2549 ไทยมีการนำเข้าสินค้าเครื่องเพชรพลอย อัญมณีเงินแท่งและทองคำ คิดเป็นมูลค่า 3,493 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีก่อนเล็กน้อยคิดเป็นร้อยละ 0.11 ซึ่งมีมูลค่า 3,489.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยมีการนำเข้าเพชรและทองคำมากที่สุด คิดเป็นมูลค่า 1,108 และ 1,111.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ตามลำดับ แต่หากคิดเป็น

ร้อยละแล้วพบว่า มีการลดลงเล็กน้อย โดยสินค้านำเข้าส่วนใหญ่ยังคงเป็นสินค้าประเภทวัตถุดิบ ซึ่งจากการคาดการณ์เป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 60

โดยแหล่งนำเข้าสินค้าอัญมณีและเครื่องประดับที่สำคัญของไทย ได้แก่ สวิตเซอร์แลนด์ ออสเตรเลีย ฮองกง อินเดีย อิสราเอล ญี่ปุ่น จีน และเบลเยียม

ตารางที่ 4.3 การนำเข้าเครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ

หน่วย : ล้านเหรียญสหรัฐฯ

ประเภท	2546	2547	2548	2548 (ม.ค.-ต.ค.)	2549 (ม.ค.-ต.ค.)	% การ เปลี่ยนแปลง
เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ	2,173.6	2,955.1	4,037.8	3,489.3	3,493.0	0.11
- เพชร	953.6	1,137.8	1,303.1	1,111.3	1,108.0	-0.30
- ทองคำ	698.7	1,146.1	1,970.2	1,740.6	1,678.3	-3.58
- พลอย	100.1	133.9	145.3	122.9	140.9	14.65
- เงิน	196.3	286.1	332	263.7	304.1	15.32
- อัญมณีสังเคราะห์	26.5	37.5	39	33.6	30.2	-10.12
- แพลทินัม	17.9	19.3	23.4	19.4	21.5	10.82
- ไข่มุก	29.3	23.7	25.4	20.3	14.5	-28.57
- เครื่องประดับ	151.2	170.7	199.4	177.5	195.5	10.14

ที่มา : กระทรวงพาณิชย์ (2550)

4.4 สรุปภาพรวมและแนวโน้มของอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ

ภาพรวมการผลิตของอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับช่วง 10 เดือนแรกปี 2549 ขยายตัวขึ้นเล็กน้อยเมื่อเทียบกับช่วงเดือนกันยายนปี 2548 และจากข้อมูลสถิติการส่งออกและการนำเข้าในช่วง 10 เดือนแรกของปี 2549 พบว่าไทยยังมีสัดส่วนมูลค่าการส่งออกน้อยกว่ามูลค่าการนำเข้า แต่หากคิดเป็นอัตราการขยายตัวแล้วการส่งออกมีการขยายตัวสูงถึงร้อยละ 15.58 โดยตลาดที่

สำคัญคือสหรัฐอเมริกา โดยที่การนำเข้า ขยายตัวเพียงร้อยละ 0.11 ซึ่งสินค้านำเข้าส่วนใหญ่จะใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 60 อย่างไรก็ตามคุณภาพการผลิตของไทยในอุตสาหกรรมนี้จะเป็นปัจจัยส่งเสริมการทำตลาดได้เป็นอย่างดี แต่จะต้องมีการพัฒนาการออกแบบให้สินค้าทันสมัยเป็นที่ยอมรับของตลาดอยู่เสมอ

ในปี 2550 คาดว่า มูลค่าการส่งออกจะขยายตัวเพิ่มขึ้นจากปี 2549 เพียงเล็กน้อย เนื่องมาจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้าที่สำคัญอย่างเช่น สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการลดค่าเงินอย่างต่อเนื่องเมื่อเทียบกับสกุลเงินต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดเป็นเวลานาน ซึ่งจะทำให้เงินบาทไทยแข็งค่าขึ้นเมื่อเทียบกับเงินดอลลาร์สหรัฐ ในการนี้จะเป็นผลดีต่อการนำเข้าวัตถุดิบ คือ ราคาวัตถุดิบจะถูกลง แต่หากคิดผลกระทบของการที่ค่าเงินบาทไทยมีค่าแข็งขึ้นการส่งออกไปตลาดคู่ค้าที่สำคัญจะมีมูลค่าลดลง ในปี 2550 จึงจำเป็นที่ต้องเร่งหาตลาดใหม่ ๆ เช่น ประเทศเอเชียตะวันออก ตะวันออกกลาง ทวีปออสเตรเลีย เอเชียใต้ ทวีปแอฟริกา ทวีปอเมริกาใต้ ยุโรปตะวันออก เป็นต้น ส่วนการผลักดันการเจรจาเอฟทีเอกับสหรัฐ ก็เป็นเรื่องเร่งด่วน รัฐบาลควรเร่งเจรจาให้สำเร็จ ก่อนจีน และอินเดีย ซึ่งทั้ง 2 ประเทศนั้นมีบทบาทในตลาดระดับต่างเป็นเวลานานแล้ว